

Gianfranco Calligarich

Plimbări cu câinii

Traducere din limba italiană
de Cerasela Barbone

POLIROM
2024

Cuprins

1. Cu câinii noaptea.....	9
2. Cântec.....	21
3. Urbino vântos.....	33
4. Nuntă.....	43
5. În capitală	49
6. Salvat de comuniști.....	61
7. Via dei Frentani	65
8. Noți din trecut	71
9. Chemarea orizontului	77
10. Chemarea vizuinii.....	81
11. Vizuina	87
12. Negritudine.....	91
13. Poezie	95

14. Pecos Bill.....	99
15. Natalia	103
16. O lungă acostare	111
17. M.M.....	113
18. În fața cupolei	117
19. Fantasme	119
20. În sud	125
21. Celălalt mare prieten.....	133
22. Laura.....	137
23. Giorgia.....	143
24. Și apoi fusese Parisul.....	147
25. Un lung adio.....	151

***

La distanță de vreo șaptezeci de ani de la venirea lui în oraș, așezat cu câinii pe malul râului care curgea inevitabil în noapte, încă avea în fața ochilor munca aceea îndepărtată de corespondent roman.

Unde, după cea din apartamentul văduvei, îl aștepta a doua încăpere. La etajul al doilea într-o clădire de birouri din imediata vecinătate a Vaticanului care, de după colț, se vedea ascuns în spatele robusteii lui colonade de marmură.

Iar biroul unde urma să lucreze consta într-o încăpere cu masă, mașină de scris și o etajeră ticsită cu numere vechi din săptămânalul milanez, lăsate de corespondentul dinaintea lui, și nimic altceva în afară de un registru cu nume și numere de telefon ale unor oameni din televiziune pe care ar fi trebuit să-i cunoască pentru a-și putea desfășura activitatea.

De fapt, două erau sarcinile lui în calitate de corespondent. Prima, să ia interviuri unor

personalități din televiziune și a doua, să fure programe de la televizor pe care compania de stat le conceda cotidianelor, dar nu și săptămânalelor ca să nu le pună în concurență cu pomposul lor Radiocorriere.

***

Și în fiecare vineri după șase seara, furtul. Care avea loc într-o clădire antică de lângă scipitoarea Piazza del Popolo, una dintre marile piețe din oraș care vinerea după-amiaza se golea în grabă fiindcă se apropia sfârșitul de săptămână, iar furtul, devenit posibil datorită unei cârțițe de ținut într-un asemenea secret, că până și în redacția din Milano, la șapte sute de kilometri distanță, toți îi spuneau numai pe inițialele numelui, M.M.

Era o femeie pe la vreo patruzeci de ani elegantă și sofisticată care-și desfășura activitatea de cârțiță nu pentru bani, ci fiindcă era radicală din punct de vedere politic și împotriva oricărui abuz de putere, iar de multe ori îmbrăcată în gri, culoare care se potrivea

cel mai bine cu activitatea ei secretă de cârtiță. Activitate pe care o exercita la masa din biroul ei ca apoi să-l ducă pe coridoare pustii care trimiteau cu gândul la galeriile unei vizuini subterane, deci în consonanță și ele cu activitatea ei de cârtiță.

Până când, ajunși într-o cămăruță unde era un fotocopiator, copia toate programele televiziunii ca apoi să primească răsplata convenită cu săptămânalul din Milano. Adică nu bani, ci un aperitiv la Canova, una dintre cele două cafenele faimoase din marea Piazza del Popolo ca apoi, dând gata ca o bună cârtiță aperitivul și două farfurioare cu alune, să plece pe splendida Via del Babuino uitându-se la magazine parcă în căutarea unei alte vizuini a puterii de scos la iveală.

Și, după ce ea era absorbită de mulțimea orașului, el, înainte să se ducă la Palatul Poștelor să trimită la Milano plicul cu programele de televiziune, ajungea la Rosati. Cealaltă cafea din piață frecventată de scriitori din oraș unde bea al doilea aperitiv și se simțea și el un pic scriitor.

***

Cinci luni durase munca plăcută de corespondent. Până când la săptămânalul din Milano venise un nou director cu autoritate care ceruse cu autoritate un corespondent de încredere, iar el, de-acum prins în mrejele orașului, refuzase să se întoarcă la Milano.

Și tot în momentul acela tânăra lui soție se transferase în orașul fabulos. Lăsându-și munca de secretară la Milano și venind la el cu BMW-ul de culoarea zabaionului cumpărat cu parte din lichidarea de la acel zgârie-nori din sticlă.

***

Timp de două săptămâni beneficiaseră de dormitorul văduvei plătind la jumătate fiindcă era de-acum cucerită de părerea lui entuziastă în legătură cu Asigurarea Anti-grindină. Până când vechiul BMW sosit de la Milano îi dusesse la numărul 7683 de pe

Via Trionfale să trăiască din ce se nimerea. Și-apoi venise norocul cu discurile acelea de 45 de turații.

***

Într-o zi în timpul unei ture prin oraș încercând să vândă suporturile de pantofi și ce mai ținea în valioară dăduse peste un mare noroc. Întâlnirea cu un producător muzical pe care-l interviuvase când fusese corespondent la săptămânal și care, aflând că dispunea de automobil, îi propusese să distribuie discurile de 45 de turații ale casei lui de discuri în complexurile de la malul mării aflate pe drumul care ducea de la Roma la Napoli.

Propunerea trezise în el o asemenea nerăbdare să mai câștige niște bani, încât plecase pentru munca aceea două zile mai târziu.

***

Fabuloasă călătoria spre sud. Cu BMW-ul lui vechi ticsit cu discuri de 45 de turații

parcurgând un drum atât de aproape de mare, încât valurile udau asfaltul fără a mai pune la socoteală tunelurile care-l duceau spre sud străpungând munții într-un truc magic de întuneric și lumină de-ți venea să cânti. Ca apoi, ieșit din întunericul tunelurilor, să lase jos toate geamurile, creând în mașină o adiere îmbătătoare și sărată.

Toate trucuri magice pe care le întrerupea la vederea câte unui complex pentru a coborî spre mare pe cărări atât de bolovănoase, încât se temea să nu rupă suspensiile mașinii.

Și acela era momentul când începea partea nu chiar ușoară a muncii ăleia. Adică să introducă discurile lui de 45 de turații în tonomatele din complexuri scoțând tot atâtea de la celelalte case de discuri, înlocuirea fiind urmărită cu suspiciune de administratorii complexurilor, atenți să nu scoată discurile preferate ale turiștilor. Treabă care impunea lungi disertații nu doar muzicale, ci și financiare având în vedere moneda de o sută de lire pe care turiștii o introduceau în tonomate ca să le pună în funcțiune.